C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Clarke A.C. - Záznam.pdb

PDB Name: Clarke-Záznam
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.10.2005
Modification Date: 9.10.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

A. C. Clarke

Záznam

Je až neuvěřitelné, že jsem toho zapomněl tolik a tak rychle. Moje tělo mi sloužilo čtyřicet let; myslel jsem si, že je znám. A teď se vytrácí jako sen.

Ruce, nohy, kde vás mám? Co jste vlastně pro mě udělaly, když jsem vás měl? Vysílám signály, snažím se rozkazovat údům tak, jak se na to nejasně pamatuji. Neděje se nic. Je to jako křičet do vzduchoprázdna.

Křičet. Ano, zkouším to. Možná že oni mě slyší, já sám sebe ne. Mne oblévá takové ticho, že snad už nikdy nebudu si umět vybavit zvuk. V mysli mi utkvělo slovo hudba - co asi znamená?

Taková spousta slov, vyplouvajících přede mnou z temnoty, vyčkává, jestli je rozluštím. Jedno po druhém se zklamaně vytrácejí.

Ano, slyším. Tak jste zpátky. Vstoupili jste do mé mysli po špičkách, měkounce. Vím, kdy tam jste, ale nikdy nepoznám, kdy přicházíte.

Cítím, že přicházíte v míru a jsem vám vděčný za to, co jste pro mě udělali. Ale kdo jste? Ovšemže vím, že lidé nejste, pozemská věda by mě neuměla zachránit, když se zhroutilo silové pole, ve kterém jsem letěl. Víte, posedla mě zvědavost. To je dobré znamení, že? Teď když je bolest pryč - konečně, konečně! - můžu znova začít přemýšlet.

Ano, jsem připraven. Všechno, co chcete vědět. Tohle je přece to nejmenší, co můžu udělat.

Jmenuji se William Vincent Neuberg. Jsem pilot mistrovské třídy Galaktického průzkumu. Narodil jsem se v Port Lowell, na Marsu, 21. srpna 2095. Moje žena Janita a moje tři děti žijí na Ganymedu. Taky jsem spisovatel, napsal jsem toho o svých cestách celou hromadu. Knížka Až za Rigelem je docela známá.

Co se stalo? Nejspíš toho víte zrovna tolik co já. Právě jsem s lodí vystupoval z prostoru a přecházel do urychlovací fáze, když se ozval poplašný signál. Jenže nebyl čas ani na to, abych udělal sebemenší pohyb, natož abych něco podnikl. Pamatuju se, že stěny kabiny začaly sálat - a na žár, strašný žár. To je všechno. Výbuch mě musel odhodit do vesmíru. Ale jak jsem to mohl přežít? Jak mě někdo mohl dostihnout v čase?

Povězte mi - kolik toho zbylo z mého těla? Proč necítím ruce, nohy? Neskrývejte přede mnou pravdu, já se nebojím. Jestli mě dokážete dopravit domů, biotechnici mi dají nové údy. Vždyť už teď moje pravačka není ta, se kterou jsem se narodil.

Proč neodpovídáte? Je to přece docela jednoduchá otázka!

Že nevíte, jak vypadám? Co tím chcete říct? Přece jste museli něco zachránit!

Hlavu?

Tak tedy mozek?

Ani ten - ach ne.!

Promiňte. Odmlčel jsem se nadlouho?

Dovolte mi, abych to vzal pořádně do hrsti. Cha! Legrace k popukání! Jsem výzkumný pilot první třídy Vincent William

Freeburg. Narodil jsem se v Port Lyot na Marsu 21. srpna roku 1895. Mám jedno. ne, dvě děti.

Prosím vás, dovolte mi to projít ještě jednou, pomalu. Můj trénink mě měl připravit na všechno, nač vůbec je možné pomyslet. Dokážu se vyrovnat se vším, co mi řeknete. Ale pomalu.

Dobře, mohlo to být horší. Nejsem opravdu mrtvý. Vím, kdo jsem. Dokonce si myslím, že vím, co jsem.

Jsem - záznam v jakémsi fantastickém nahrávacím zařízení. Když se loď proměnila v plasmu, museli jste zachytit moji psychiku, moji duši. I když si neumím představit, jak se tohle dá udělat, dává to smysl. Nakonec primitivní člověk by nikdy nepochopil, jakým způsobem nahráváme na desku symfonii.

Všechny moje vzpomínky jsou zachyceny na pásce nebo v krystalu, stejně, jak byly uložené v buňkách mého mozku, který se proměnil v páru. A nejenom moje vzpomínky. Já. Celý já - Vince Willburg, pilot druhé třídy.

Tak, co uděláme teď?

Řekněte to prosím vás ještě jednou. Nerozumím.

Ach, výborně! Vy dokonce umíte i tohle?

Máme pro to slovo, termín.

Moře přemnohá se přelévají.

Ne. Trošku jinak.

Proměňují. Přeměňují.

Převtělení!

Ano, ano, rozumím. Musím vám dát základní údaje, plán. Sledujte moje myšlenky opravdu pečlivě.

Začnu odshora.

Tak hlava. Hlava je oválná - ano, tak. Horní část pokrývají vlasy. Moje jsou hně. ehm. modré.

Oči. Ty jsou velice důležité. Viděli jste je u jiných živočichů? Dobře, odpadá tím spousta potíží. Můžete mi nějaké ukázat? Ano, tyhle stačí.

Teď ústa. Je to zvláštní - tisíckrát jsem se na ně musel dívat, když jsem se holil, ale nějak.

Ne tak kulatá, užší.

Ale ne, takhle ne. Protínají tvář napříč, horizontálně.

Tak, teď se podíváme. Něco tady, mezi očima a ústy.

Jsem to pitomec! Takhle se nestanu ani kadetem, když si nevzpomenu ani na tohle.

Jasně - nos! Trošku delší, řekl bych.

A ještě tu je něco dalšího, něco, na co jsem zapomněl. Tahle hlava vypadá jako nedokončená, syrová. Tohleto přece nejsem já, Vilda Vincenburg, nejhezčí děcko z celého bloku.

Tohle taky není moje jméno - nejsem už přece kluk. Jsem pilot mistrovské třídy s odslouženými dvaceti lety v Galaktickém průzkumu a pokouším se zrekonstruovat svoje tělo. proč se mi jenom tolik rozbíhají myšlenky? Pomozte mi, prosím vás!

Taková stvůra? Takhle že jsem vám napovídal, že vypadám? Vymažte to. Musíme začít znova.

Nejdřív hlava. Je bezvadně sférická a vhodná k nošení klobouku.

Příliš obtížné. Začněme někde jinde. Ach, já vím.

Kost stehenní je připojena ke kosti holenní. Kost holenní je připojena ke kosti stehenní. Kost ste.

Vytrácí se, všechno. Je pozdě, už je pozdě. Na záznamu se něco pokazilo. Děkuju vám, že jste se o to vůbec pokusili. Jmenuju se. jmenuju se.

Mami - kde jsi?

Maminko - maminko!

Maaaaaaaa.